

[מרגש: הגב רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש]

עין לא ראתה

לפני 27 שנים, שנת תשנ"ו, השעה 21:50

ישבתי בביתי, יודעת שבעלי מסיים עכשיו למסור שיעור בישיבה ועוד כרבע שעה, מקסימום עשרים דקות, הוא מגיע בע"ה הביתה, צלצול הטלפון שינה לי את התוכניות. הרמתי את השפופרת, בעלי על הקו, הוא התקשר מהטלפון ציבורי הסמוך לישיבה. "אשוב מאוחר הערב, אני מתעכב", אמר. שאל אם זה לא מושבש תוכניות ואם זה בסדר. אמרתי שכן, לא שאלתי שאלות, ידעתי מה משמעותן של צמד המילים: "אני מתעכב..."

בעלי היה קשור מאוד למשיגיה הגה"צ רבי חיים פרידלנדר זצוק"ל, אשר הרבה לדבר על הנושא של 'עין לא ראתה אלוקים וזולתך'. את עיקר השכר אדם מקבל על מעשי חסד שהוא עושה בסתר, מבלי שעין אדם תבחין בהם. מעשים שרק אלוקים סופר ומונה ויודע ועד. בעלי אימץ את השיטה וחי על פיה. הוא היה עושה מעשי חסד נשגבים וגבוהים ולא מספר עליהם לאיש. בתחילה עוד הייתי שואלת באופן טבעי "לאן הלכת?" "רומה עשית?", אך כששמתי לב שהוא מתחמק, מוספר על סידור עניין חשוב או התעכבות לצרכים דחופים ולא מפרט. הבנתי שזו משנת חייו והפסקתי לשאול. בשלב מסוים הבנתי שיש 'מערכת סודות' שנקמת בינו לבין הקב"ה והוא מעדיף להשאיר אותה כך. כיבדתי, הערצתי והפסקתי לשאול, החלטתי 'לשתף פעולה'.

לא פעם כשהתייעצתי אתו לגבי חיזוק לעצמי ולתלמידותי או כשהתבקשתי לדבר בפני ציבורים שונים, היה אומר לי: "תאמרי להן שלפחות פעם ביום תעשינה מעשה שיהיה סוד בינך לבין אלוקים. כשאדם עושה מעשה טוב ואיש אינו יודע מכך, הוא משכלל את נשמתו ומפתח שרירים רוחניים מיוחדים בעבורת ד'". (חשוב לי לציין שהיו פעמים שדווקא עודד לפרסם את המצווה ואף פעל כך בעצמו, שהרי "מפרסמין עושי מצווה..." נספר על כך בהזדמנות נפרדת).

לאחר פטירתו, קיבלתי מאות מכתבים שסיפרו על מעשים מפעיימים שלא ידעתי עליהם. קיבלתי גם שיחות טלפון שחשפו סיפורים מיוחדים, אחת מהן גילתה לי גם את הסיפור שהתרחש באותו ערב בשעה תשע וחמישים. כך,

באיחור של עשרים ושבע שנים, נחשפתי לסיבת העיכוב.

הוא עמד בפתח היציאה מבניין הישיבה, וראה את אחד

הבחורים מתקרב. הולך בהליכה שפופה, גורר רגליים ומבט כבוי בעיניו. כשבעלי חשב על כך, הוא נזכר שכבר מספר ימים התלמיד נראה עייף, מדוכדך ולא במיטבו. משהו לא טוב עובר עליו. הוא זקוק לאוזן וללב, הרגיש בעלי וגם החליט מיד מה עליו לעשות. הוא התקשר אלי, עדכן שמתעכב ולאחר מכן פנה אל התלמיד, "מה שלומך?", הבחור ענה מה שענה ובעלי שאל אותו היכן הוא גר. הבחור השיב "ברמות". "וואו, איזה יופי, אני בדיוק צריך להגיע לרמות, אינני מכיר את השכונה, תוכל להדריך אותי?" ביקש. התלמיד הסכים, כמובן, ושניהם עלו על האוטובוס, באותם ימים הדרך משכונת גבעת שאול לשכונת רמות נעשתה בשני אוטובוסים וכך נסעו שניהם, מדברים, מוחליפים אוטובוסים וממשיכים לשוחח. במשך כחמישים דקות של נסיעה נחשף בעלי למצוקותיו של הבחור, נסך בו כוח, הפיח בו תקווה והעניק לו כלים שיסייעו לו להתמודד.

כאמור, לאחר הפטירה, התקשר אותו תלמיד וסיפר לי: "באותה תקופה עברתי מושבר קשה מאוד. רציתי לעזוב הכל. הייתי בחור בגיל העשרה, רגיש ושבירי והרגשתי שהעולם סוגר עלי. באותו ערב יצאתי מהישיבה עייף מעצמי ומהחיים ועשיתי את דרכי לכיוון התחנה. הרב ראה אותי, הניח יד על כתפי והתעניין לאן אני נוסע. עלינו לאוטובוס לכיוון רחוב 'בר אילן' ומשם לשכונת 'רמות'. הנסיעה ארכה קרוב לשעה ובכל אותו הזמן הוא התעניין עד העומק במה שעובר עלי. אני סיפרתי וסיפרתי, והוא שמע והקשיב, החמיא, הכיל והעצים אותי. זיהה את המקור למצוקה, העניק לי טיפים מעשיים איך להתמודד איתה ובעיקר הטעין אותי בכוחות מחודשים. כשהגענו לרמות הרגשתי שהמשא כבר אינו כבד כל כך, ידעתי שאינני לבד. ירדנו מהאוטובוס ואני והדרכתני את הרב לאן לפנות. הייתי מאושר שעזרת לי לרב הבר להגיע לרמות ושייעתי לו. התקדמתי לכיוון ביתי ורגע לפני שנכנסתי לבניין העפתי מבט לאחור. וראיתי... ראיתי את הרב עומד בתחנת האוטובוס בחזרה למרכז העיר. הבנתי שהוא הצליח 'לרמות' אותי תרתי משמע (ברור, שכאשר הוא אמר שעליו להגיע לרמות, הייתה זאת אמת לאמיתה - והרי היה עליו להגיע לרמות כדי לשוחח עם הבחור) ובכל זאת ההרגשה הטובה לא עזבה אותי, להיפך, היא התגברה. ידעתי שאני יקר למישהו כל כך שהוא מוכן לנסוע עד כאן למעני. התחושה הזאת נתנה לי כוח להתגבר על הקשיים, להמשיך לשתף את הרב ולעבור בס"ד את הימים הקשים ההם. כיום אני אברך נשוי, אב למשפחה ברוכה עוסק בחינוך ומשתדל להמשיך את דרכו של הרב".

הסיפור מרגש, אבל יותר מרגשת אותי העובדה שלא הייתי שותפה לסוד. "סוד ד' ליראיו".